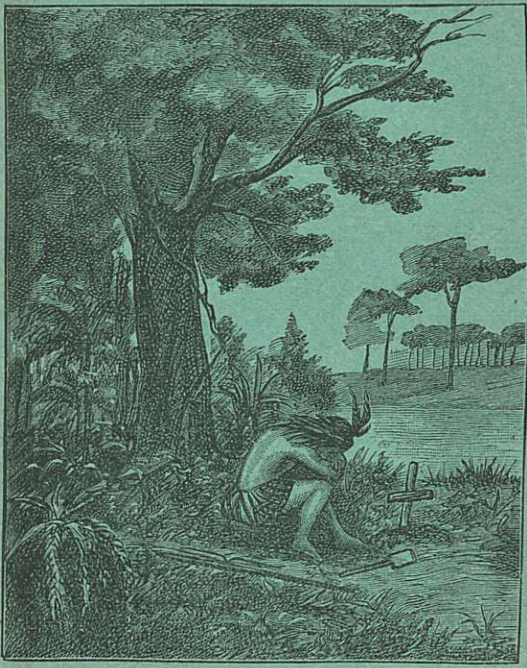

6 a 5.

Pieni Aarre-aitta.

Opettavaisia kertomuksia lapsille.

VI.

Sortawalan Ewanf. Seuran kustantama.

Sortawalan firjapainosja, 1896.

Paras ystäväsi.

(Tähän kuva.)

Kautana Amerikan etäisimmissä seuduissa asui Intiani erään europalaisen uudisasutuksen lähellä. Hän kuului punaisten Intianein heimokuntaan, noihin n. s. punanahkoihin, jotka ovat saaneet tämän nimen ihonsa punaisesta väristä. Nämät punanahat elävät etenkin metsästyksestä ja kalastuksesta ja oleskelevat tavallisesti äärettömissä metsissä tai suurten jokien rannoilla. Mutta tämä Intiani poikkesi tässä suhteessa heimolaisistaan. Hän oli valkoisilta saanut pienen wiljelyn maatilkan jostakin palveluksesta, jonka hän oli tehnyt heille, ja eli nyt maanwiljelyksestä samoin kuin he.

Intiani rakensi itselleen majan, perusti puutarhan ja istutti kukkia, niinkuin hän oli nähnyt europalaiisten tekewän. Hän kynti peltonsa ja kylväsi siihen wiljaa, joka kasvoi ja menestyi. Hän

nen pieni kotinsa näytti oikein miellyttävältä, ja muukalainen oliji mieltymyksellä katsellut sitä. Wal-koisten majat olivat aiwan lähellä. Europalaiset ja Intiani näkiwät toijiansa joka päivä ja eliwät ulkonaisesti rauhassa toinen toistensa kanssa; mutta koska hän oli toijesta kansakunnasta kuin he, ja kun eiwät he olleet oppineet rakastamaan Herran tähden, eiwät he koskaan osoittaneet hänelle mitään osanottawaisuutta tai weljellistä rakkautta, waan olivat kylmäiskoiset ja huolimattomat kaikesta siitä, joka koski häntä.

Eräänä päivänä sairastui Intianin ainoa lapsi. Wäsymättömällä rakkaudella hoiti hän sitä yöt ja päivät, sillä hänen waimonsa oli kuollut, ja hän eli yksinään majassaan lapsensa kanssa. Monet pitkät tunnit istui hän yksinään sairaustuoteen ääressä, eiwätkä europalaiset tulleet häntä tervehtimään, tarjoomaan hänelle apuansa tai lausumaan ystävällistä sanaa. Wiimein lapsi kuoli. Intiani sai silloinkin kokea yhtä wähän myötätuntoisuutta. Yksin walmisti hän lapselleen haudan, kantoj sen sinne ja kätki sen maan poween. Ei kukaan tullut suremaan hänen kanssaan tai lohduttamaan häntä

hänen murheessaan. Yksin palasi hän yksinäiseen asuntoonsa ja istui siellä ja itki ilman että kukaan tuli itkemään hänen kanssaan.

Muutamia päiviä sen perästä meni Intiani valkoisten uutisajutukseen ja sanoi heille: „Kun valkean miehen lapsi on sairaana, on Intiani hyvin murheellinen. Kun se kuolee, on Intiani auttamassa sitä hautaan. Mutta kun Intianin lapsi kuolee, ei kukaan puhu hänen kanssaan. Yksin olen saanut valmistaa sen haudan, yksin olen itkenyt majassani. En kauemmin voi ajua täällä, sillä ei minulla ole yhtään ystävää, joka minua rakastaa.“

Intiani raukka tunsi syvästi, että hän tarvitsi ystävän. Hän ei voinut elää ilman osanottoa ja rakkautta. Sentähden hän jätti siewän asuntonsa, kaimoi kuolleen lapsensa maasta ja wettäytyi takaisin juuriin metsiin. Siellä hautasi hän sen jälleen oman kanjansa kestuuteen. Siellä löysi hän itsensäkin puolesta uuden kodin ja sydämet, jotka ottivat osaa hänen suruihinsa ja iloihinsa.

Samoin kuin tämä Intiani tunnemme kaikki, että tarvitsemme ystävän. Maailma tuli meille

pian autioiksi ja tyhjiksi, jollei meillä siellä olisi ketään, jota voimmme rakastaa ja joka rakastaisi meitä takaisin. Me tarvitsemme ystävän, joka ottaa osaa meidän iloomme ja joka tulee meitä lohduttamaan, kun olemme hädässä.

Stenties joku nuorista lukijoiistamme sanoo: „Minulla ei ole ainoastaan yksi, vaan minulla on monta ystävää, enkä voi sanoa, kuinka paljon minä pidän niistä. Ne ovat aina ystävälliset minua kohtaan ja koettavat kaikella tavalla tehdä minut onnelliseksi.“ Jos niin on, älä unhotakaan kiittää Jumalaa semmoisesta kalliista lahjasta, semmoisesta rikkaasta ilolähteestä maan päällä. Mutta älä myöskään unhotakaan, että sinulla on ystävä, joka on muita ystäviä parempi, ystävä, jonka kaikella syillä voit sanoa **parhaimmaksi ystäväksesi**. Tämä ystävä rakastaa sinua enemmän, kuin kukaan muu voi rakastaa sinua, ja on tehnyt sinulle enemmän hyvää kuin kukaan muu on voinut tehdä. Tämän ystävän nimi on **Jesus Kristus**, ja hänestä nyt tahdon puhua kanssasi.

Pidäthän sitä todellisena ystäväenä, joka kaikella tavoin koettaa tehdä sinua onnelliseksi. Sen

tekee Jeesus. Hän tahtoo niin mielellään nähdä sinua onnellisena sekä tässä maailmassa että tulevaisessa. Muussa Jumala loi ihmisen pyhäksi ja onnelliseksi, mutta me olemme kaikki luopuneet Herrasta ja ikäänkuin kadonneet lampaat eihyneet synnin teille. Niin kävi esivanhemmillemme ja niin on käynyt kaikille niiden jälkeen-tulevaisille. Kaikki ihmiset olivat kadottaneet tien ja olivat ijankaikkisen kuoleman omat. Mutta tässä hädässä Jumalan Poika Jeesus Kristus armahti ihmisraukkoja ja jätti sen kunnian, joka hänellä oli taivaallisen Isän tykönä, etjääksensä ja vapahtaaksensa meitä. Hän tuli meille näyttämään, kuinka vaarallinen asemamme oli, mutta myöskin auttamaan meitä siitä. Hän tiesi, ett'emme koskaan voineet tulla onnelliseksi, niin kauan kuin me olimme eroitettut Jumalasta. Hän tuli sentähden saattamaan meitä takaisin Jumalan tykö. Hän alensi itsensä meidän tähtemme, tuli köyhäksi ja alhaiseksi kuin me, vieläpä „kärjismisien mieheksi.“ Sano, eikö se, joka on antanut meille semmoisia todistuksia rakkaudestaan, ole paras ystävämmme.

Mutta tämä ei vielä ole kaikki. Wapahtak-
senja meitä fiitä rangai-
stuksesta, jonka me synneil-
lämme olemme ansainneet, k-
ärj-
si hän itse tämän
rangai-
stuksen meidän sijassamme. Ja waikka hän
oli Jumalan Poika, oli hänen tuskansa niin suuri,
että hänen hikensä walui maan päälle niinkuin veri-
pisarat. Ja sitte hän antoi itsensä ruoskita, or-
jantappuroilla kruunata, ristiinnaulita, pilkata ja
häwäistä **meidän tähtemme**, koska se oli ainoa
keino meitä wapahtaa. Eihän hän woinut osoittaa
meille suurempaa rakkautta, kuin että hän antoi
henkensä meidän tähtemme, ja sen hän teki, waikka
me olimme hänen **wihollisensa**.

Ja nyt, nyt hän elää ijankaikkisesti taiwaassa
ja seisoo Jumalan edessä ja puhuu meidän puo-
lestamme. Ja hän on antanut meille sen lupauk-
sen, että kaikki, mitä me rukoilemme hänen nimes-
jään, sen hän tahtoo antaa meille. Nyht hän ei
enää kuole, eikä muutu, niinkuin maalliset ystävät
telewät, sillä hän on sama eilen ja tänäpä-
nä ja myöskin ijankaikkisesti.

Mutta vieläkin kysymys: Eikö se ole todelli-
nen ystävämme, joka antaa meille paljon hywiä

esimerkkejä? Ja eikö Jeesus siinäkin tapauksessa ole osoittanut itsensä parhaimmaksi ystäväksemme. Sillä kukahän on antanut meille parempia esimerkkejä kaikessa? Hän oli lempeä ja nöyrä sydämeestä. Hän kävi ympäri tekemässä hyvää ja auttamassa kaikkia. Hän oli kärsivällinen kaikissa kärsimyksissä ja valmis antamaan anteeksi kaikki vääryydet. Hän muodatti mielellään sydämensä rukoilijissa taiwaallisen Isänsä edessä. Hän oli kaikissa menoissaan pyhä ja ilman syntiä. — Oi, katsokaamme **Jesukseen** ja tulkaamme tämän katsoamisen kautta yhä enemmän hänen kaltaistitseen!

Tämä ystävä antaa meille myöskin paljon parempia lahjoja kuin mikään muu ystävä, lahjoja, jotka ovat juuremmasta arwosta kuin kaikki aarteet maailmassa. Kalliina, siunattuna lahjana antaa hän meille Pyhän Henkensä, luo meissä uuden sydämen, sydämen, joka rakastaa Jumalaa, vihaa syntiä ja on täynnänsä rauhaa ja iloa.

Sanapas sitte, eikö Jeesus ole rakastawa, hellä, uskollinen, kärsivällinen, osaaottawainen ystävä, wieläpä **paras ystäväsi?**

Jos olisit elänyt siihen aikaan, jolloin Jeesus waelsi maan päällä ja sinulle olisi tarjottu, että saisit hänet ystäväksesi, etkö silloin olisi kiiruhthanut hänen tykönsä? Wai olisitko sanonut: „En vielä woi tulla? Warmaankaan et olisi wiipynyt, waan olisit heti mennyt hänen tykönsä. Miks'et tekisi samoin tänäpänä? Onhan hän sinua yhtä lähellä, oman armollisen sanansa mukaan: „Ratso minä olen teidän kanssanne **joka päivä** maailman loppuun asti!“ Emmehän pelkää mennä rakkaan ystävään luo, waan tulemme kohta, kun hän kutsuu meitä, wakuutettuina siitä, että hän aina ajattelee mitä hän sanoo.

Tule siis tänäpänä Jeesuksen, parhaimman ystäväksi, luo! Hän tahtoo mielellään koota lapset ympärilleen. Etkö ole kuullut, kuinka hän sanoi käydesjään maan päällä: „Sallikaat lasten tulla minun tyköni ja älkäätki kieltäkö heitä.“ Hän tahtoo pitää huolta sinusta ja iloitsee yhtä paljon, kun hän näkee sinun tulewan, kuin hän iloitsee niistä lapsista, jotka äidit weiwät hänen tykönsä.

Kysytkö nyt, millä tawalla sinun pitää tuleman hänen tykönsä, niin vastaanme: Mene waan

yksinkertaisesti uskossa hänen sanoihinsa, ja hän on sanonut, että „joka hänen tykönsä tulee, sitä hän ei heitä ulos.“ Ole wakuutettu siitä, että waikka et woi nähdä häntä, näkee hän kuitenkin sinut, ja waikka et woi kuulla häntä, kuulee hän kuitenkin sinut. Runniansa istuimelta katsoo hän alas niihin, jotka häntä etsiwät. Ja Hän, joka hallitsee kaikkia taiwaassa ja maan päällä, hän woi myös tehdä kaikki mitä hän tahtoo. Ja niin suuri kuin hänen woimansa on, niin suuri on myös hänen laupeutensa ja hänen rakkautensa. Käänny hänen puoleensa, ja hän ei jätä sinua koskaan, ei elämässä eikä kuolemassa. Ja sitte kun hän on seurannut sinua koko sinun elämäsi ajan täällä maan päällä, antaa hän sinulle viimein, wapaana armonpalkkana, elämän katoomattoman kruunun.

Eräs wanha mies otti kerran pienen pojan polwellensa ja käski hänen warhain etsimään Herraa, syntisten parhainta ystävää. Lapsi katsoi häneen wakawasti silmiin ja sanoi: „Etsitkö sinäkin Jesusta ja onko hän sinunfin paras ystäväsi?“ Wanhus huokaili sywästi, wastaten: „Kun olin nuori, ajattelin aina, että kääntyisin Herran tykö

wanhaksi tultuani. Mutta woi, nyt on wanha sydämeni kova ja kylmä kuin kiwi, enkä woi etsiä häntä.“

„Minä opin jo lapsena tuntemaan Herraa“, lausui toinen wanha mies, „ja koko minun pitkänä elinaikanani on hän osoittanut itsensä uskollisimpana ja parhaimpana ystävänäni. Ja nyt kun tunnen kuoleman lähestyvän, on hän minua vielä läsnä, lohduttaa, wahvistaa ja ylläpitää minua. Siunattu olkoon hänen kallis nimensä! Pian saan nähdä hänet niinkuin hän on; kiitetty olkoon iankaikkisesti!“

Kummanko kaltainen tahtoisit sinä, nuori lukijani, mieluummin olla?

Herra sanoo: „Minä rakastan niitä, jotka minua rakastawat; ja ne, jotka minua warhain etsiwät, ne löytävät minun.“ Sananl. 8, 17.

Linnunpesä ja mitä se meille voi kertoa.

Kuinka pieni onkaan linnunpesä ja kuinka paljon ihmeellistä se voi meille puhua. Onkohan kukaan teistä sitä oikeen ajatellut? Se rakennettiin kun aurinko niin lämpimästi ja herttaisesti paistoi, kun luonto oli herännyt talviunestaan ja pienet muuttolinnut olivat palauneet eteläisistä maista vanhaan kotiinsa. Erinomainen, vastustamaton halu oli pieniä lintuja pakoittanut työtä tekemään ja aineksia koon haalimaan, waikk'eivät itse tietäneet miten ja mihin niitä tuli käyttää. Tosin he wuosi takaperin olivat itse asuneet semmoisessa pinessä esineessä, jota he nyt aikoivat walmiiksi saada, mutta heikot linnunaiwot eivät mitenkään olisi woineet muistaa sitä, mitä he parin päivän wanhoina olivat nähneet. Ehkä heidän wanhempansa taisivat heille opettaa **miten** ja **mistä** se oli tehtävä? Ei juinkaan, wanhemmat olivat heistä kaukana, eikä mitään muuta opettajaakaan näkynyt. Ja kuitenkin oli heillä ollut opettaja. Hän oli ohjannut heitä olenkorjia, hienoja juuria, oksia y.

m. j. kokoamaan ja niitä niin taitavasti yhteen liittämään, ett'ei tuuli eikä sade woinut heidän pientä rakennustaan wahingoittaa.

Kun pesä oli walmis, oli sama ihmeellinen opettaja neuvonut lintuparia etsimään lämmitäviä esineitä, niinkuin karvoja, willoja, höyheneitä y. m. j., ja niillä pesää sifustamaan. Ne olivat ohjausta seuranneet. Kysymättä **mitä** ja **minikä tähden** olivat he koonneet ja työtä tehneet, kunnes wihdoin pieni rakennus oli walmis. Mistä se tuli, että sillä oli oikea muoto ja tarpeenmukainen suuruus? Tiesiwätkö linnut, montako munaa pesään piti mahtuman, oliko heillä aawistusta siitä, mikä pesän muoto oli hautomiselle sopivin? Mistä se tuli, että he työskentelivät sillä lajilla, kuin jos ennakolta olisivat tietäneet tulevaisuuden tapahtumat? Eikö niin ollut sentähden, että heitä johti Hän, jolle tulevaisuus on yhtä tunnettu kuin nykyisyyskin? Pesä ei ainoastaan wastannut tarkoitustaan, waan se oli pieni taide-teos, joka oli niin mestarillisesti kokoonpanttu, ett'ei ihminen semmoista saisi walmistumaan. Ja kuitenkin pienillä rakentajilla ei tätä ennen ollut minkäänlaisia harjoituksia semmoiseen työhön.

Ja kohta kun pesä oli valmis, ilmestyivät pienet munat. Mitä lintujen piti näitten ihmeellisten esineitten kanssa tekemän? Se erinomainen viisaus, joka pesää rakentaessa heitä oli johtanut, ohjasi heitä munien suhteenkin oikeaan. Emälintu tunsi palavaa halua munien päälle laskeutumaan ja niitä lämmittämään. Kaikki halu lentelemään ja liikkumaan entiseen tapaan oli kadonnut ja jättänyt jälkeensä erinomaisen kärjivällisyyden ja kestävyuden. Linturaukka laihtui ja tuli heikoksi, mutta se ei liikkunut pesästä, ennenkuin muna toisensa perästä awautui ja rumia, puoli-alastomia, pitkänokkaisia olentoja tuli pesä täyteen.

Joko nyt vanhempain waiwaloinen työ loppui? Nyt se waista alkoi. Namusta iltaan täytyi heidän lennellä nälkäisille pienokaisille ruokaa hankkimassa.

Uttiiksi antauwa rakkaus ja wäsymätön huolenpito oli heidät wallannut, ja nämä eivät sallineet heidän lakata työstään, ennenkuin poikaset olivat warttuneet siihen määrään, että woiwat lentää taiwasta kohti ja ilolla nauttia elämästään.

Kun ihmettelemme lintujen käsittämätöntä viisautta, kärjivällisyyttä ja rakkautta, muistammeko silloin Häntä, josta nämät owat alkunsa? Sa-

moin kuin jokaisella wirralla on lähteenjä, on näillä ominaisuuksillakin alkuunpanijansa. Kuka niitten alkuunpanija olisi, jos ei Herra Jumala, joka on koko maailman ja näitten poikajienkin Luoja! Hän, joka heidän ruumiinsa on niin ihmeellisesti luonut, eikö Hän myös heidän sielunsa ole varustanut suurella viisaudella, rakkaudella ja kärsivällisyydellä? Olemmeko ajatelleet, että Hän, joka luoduille olennoilleen voi semmoista viisautta antaa, itse paljon korkeammassa määrässä sitä omistaa? Oi, ajatellaamme sitä, kunnes kunnioitus ja pyhä pelko täyttää sydämemme!

Kuitenkaan se ei ole ainoastaan Jumalan **viisaus**, joka kuvastuu Hänen luoduisja olennoisjaan; heissä ilmestynvä kestävä kärsivällisyys ja väsymätön rakkaus ilmoittaa meille jotain vielä korkeampaa ja kalliimpaa, se puhuu siitä täydellisestä rakkaudesta, siitä käsittämättömästä kärsivällisyydestä ja ystävällisyydestä, joka korkeimman sydämessä asuu, ja josta se hyvyys, jonka linnuissa näemme, on ainoastaan heikko kuva, on niinkuin pisara äärettömään mereen verrattuna. Syventykäämme näihin ajatuksiin, niin meidän sielumme tulee ylitse vuotavaksi kiitollisuudesta, onnesta ja luottamuksesta.

Ja kuinka paljon tärkeämpi onkaan ihmisten olemassa=olo kuin lintujen. Lintujen suhteen tulee kysymykseen ainoastaan lyhyen maallisen elämän syntyminen, kehittyminen ja warjeleminen; ihmisten suhteen kysytään ijanlaskkista, täällä alkavaa ja toisessa elämässä jatkuvaa elämää. Hän, joka lintuja ohjasi semmoisella wiisaudella, rakkaudella ja kärsiwäisyydellä poikasiaan tätä maallista elämää warten hoitamaan, eikö Hän paljoka suuremmalla wiisaudella ja huolella johdaisi kaikki tämän elämän kohtalot niinkuin meidän sieluillemme tarpeellista ja terveellistä on! Room. 11: 33, 36.

Hän rakastaa meidän sielujamme rakkaudella, joka on paljon suurempi kuin lintujen rakkaus poikasiinsa, rakkaudella, joka ei jäästännyt ainokaisista Poikaansa, waan antoi hänen kuolemaan, että me pelastetuiksi tulisimme. Joh. 3: 16. Hän, joka opetti lintuja huolta pitämään, Hän pitää huolen sinusta ja minusta. 1 Piet. 5: 7. Hän, joka waati heitä pienokaisiansa muistamaan, woisiko Hän sinua taikka minua unhottaa? Jes. 49: 15.

Tahdotko sinä Häneen luottaa? Linnun pojat luottawat täydellisesti vanhempiansa. He eiwät huolehdi tulewaisuudesta, waan odottawat yksinker=

taisesti kaikki vanhemmiltaan. Luottakaamme me samalla tavalla Herraanme, antakaamme Hänen käteensä elämämme, lohtalomme ja murheemme, ja tehkäämme se vahvasti wakuutettuina siitä, että Hän pitää huolen meistä, että Hän rakastaa kaikkia ja että Hän on kaikki hyvään loppuun saattawa. Jos me näin teemme, niin tulemme niin rauhalliseksi, niin huolettomiksi, niin iloisiksi ja onnellisiksi kuin linnunpojat pesänsään. Jes. 30: 15.

Ihmisen tulee linnuilta oppia ei ainoastaan luottamusta, mutta myös toisen, korkeamman tahdon alle alistumista. Harvoin joku poikajista koettaa paeta pesästään omaa mieltään seurataksien, ja jos hän niin tekee, niin hän auttamattomasti joutuu häviöön.

Älkäämme waestako omia teitämme, waan suostukaamme Jumalamme tahtoon. Joka ei siihen suostu, hän joutuu surkeampaan onnettomuuteen kuin tuo tottelematon linnunpoika. Matt. 13: 41, 42. Joka Jumalan edessä nöyrytyy ja Hänen ääntänsä kuulee, hänen sielunsa Herra vuhdistaa ja kaswattaa, kunnes se saa nousta iankaikkisen walon maailmaan.

Sortawalan Ewankeelisella Seuralla

on warastossa ja saadaan tilata:

Kristillinen kaswatusoppi kirj. Ch. S. Zeller.
Hinta 2 m.

Lähetys ja koulu kirj. G. Warneck. Suom. S. J.
254 j. 8:o. Erityinen luku Suomen lähetystestä ja samoin
erityinen luku Ruotsin ja Norjan lähetystyöstä. Hinta 2
m. Useampia kappaleita ostettaisssa annetaan hinnan alen-
nusta.

Koululasten wirsikirja, helppohintainen ja käytän-
nöllinen nuottiwirsikirja. Hinta kansissa ainoastaan 30 p.
Hartaus y. m. kirjasia.

Lehtikirjasia, ušiamman laatuisia, useat kuwalla
warustettuja. Hinta 3 p. 2 fpl. tahi 1 m. 100 f.

Lasten kirjasia.

Martti Lutherin kuwa ynnä hänen šinettinsä šelitys.
Muistolehti jaettawaksi lasten juhlišsa. Hinta 2 p. fpl.,
1 m. 25 p. 100 fpl.

25 opettawaissta kuwaa kotelosša, hinta 30 p.

Maamatun laujeita, kysymyšsien kanssa. 100 fpl.
60 penniä.

„Pientä aarreaittaa, opettawaisia kertomuksia lap-
šille“ on ilmestynnyt I, II, III, IV, V, VI ja VII.
Kaikki wihot kuwalla warustetut. Hinta 10 p.

Hinta 10 p.